

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 10 września 1966 r.

w sprawie bezpieczeństwa przeciwpożarowego w malarniach i lakierniach.

Na podstawie art. 7 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zarządza się, co następuje:

§ 1. Za malarnie i lakiernie zwane dalej lakierniami, uważa się zakłady, oddziały produkcyjne, pomieszczenia i stanowiska, w których wykonywane jest malowanie farbami, lakierami i innymi wyrobami lakierowymi, zawierającymi łatwo zapalne składniki, stanowiące podstawę zaliczenia pomieszczeń do I lub II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego, a także związane z tymi pracami pomieszczenia i stanowiska pracy, w których przygotowuje się i przechowuje wyżej wymienione wyroby lub suszy przedmioty pokryte takimi wyrobami.

§ 2. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do pomieszczeń i stanowisk, w których wykonywane są okresowo lub doraźnie prace malarskie związane:

- 1) z konserwacją i remontem obiektów budowlanych i urządzeń,
- 2) z pracą nakładczą,
- 3) z konserwacją eksponatów muzealnych.

§ 3. 1. Lakiernie i podręczne magazyny wyrobów lakierowych, rozpuszczalników i rozcieńczalników mogą być urządzone wyłącznie w budynkach i pomieszczeniach odpowiadających obowiązującym przepisom dotyczącym warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i pomieszczenia zaliczone do I lub II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego.

2. Malowanie i suszenie wszelkich przedmiotów przy użyciu wyrobów lakierowych, stanowiących podstawę zaliczenia pomieszczeń do I i II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego, powinno odbywać się w pomieszczeniach przeznaczonych wyłącznie do tego celu.

3. Malowanie i suszenie przedmiotów wykonanych z materiałów niepalnych i trudno zapalnych wyrobami lakierowymi, stanowiącymi podstawę do zaliczenia do II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego, może odbywać się we wspólnych pomieszczeniach przemysłowych przeznaczonych również dla innego rodzaju produkcji, pod warunkiem że proces malowania stanowi pośrednie stadium w ciągu czynności technologicznych oraz że stanowiska pracy i urządzenia związane z malowaniem i suszeniem do stanu co najmniej pyłosuchości zostaną oddzielone przez zastosowanie całkowitej obudowy wykonanej z materiałów niepalnych i będą skutecznie wentylowane.

4. Przepisów ust. 1, 2 i 3 nie stosuje się do znajdującego się bezpośrednio w hali przemysłowej pojedynczego stanowiska malowania i suszenia przedmiotów z materiałów niepalnych i trudno zapalnych przy użyciu sprzętu mechanicznego i przedmiotów również z materiałów łatwo zapalnych przy malowaniu pędzlem, jeżeli spełnione zostały wszystkie następujące warunki:

- 1) malowanie będzie odbywać się przy użyciu wyłącznie wyrobów lakierowych, stanowiących podstawę zaliczenia pomieszczeń do II kategorii niebezpieczeństwa pożarowego,

2) zorganizowana wymiana powietrza w hali przemysłowej zapewni utrzymanie stężenia rozpuszczalników i rozcieńczalników, mierzonego na stanowisku pracy lakiernika i w dowolnym miejscu hali, poniżej wartości najwyższego dopuszczalnego stężenia toksycznego w powietrzu strefy roboczej,

3) stanowisko malowania i suszenia znajduje się od najbliższego źródła otwartego ognia w odległości co najmniej:

- a) 30 m, jeżeli źródło ognia nie jest osłonięte,
- b) 15 m, jeżeli źródło ognia jest osłonięte co najmniej z trzech stron parawanem, wykonanym z materiałów niepalnych, przylegającym do podłogi hali i o wysokości przewyższającej co najmniej o 2 m najwyższe usytuowane źródło ognia, przy czym odległość tę należy liczyć w linii prostej od parawanu do urządzenia lub stanowiska malowania i suszenia.

§ 4. 1. Urządzenia stanowiące wyposażenie pomieszczeń lakierni powinny być wykonane z materiałów niepalnych i rozmieszczone w sposób zapewniający dogodny przejście oraz swobodny dostęp do urządzeń i wyjść ewakuacyjnych.

2. Odległość między wylotami suszarek a urządzeniami do nakładania powłok z wyrobów lakierowych powinna wynosić co najmniej 3 m.

3. Urządzenia, w których mogą tworzyć się stężenia wybuchowe gazów, par i pyłów, powinny posiadać mechaniczną wentylację wywiewną, uniemożliwiającą powstanie koncentracji przekraczającej:

- 1) w urządzeniach do nakładania powłok z wyrobów lakierowych — 50% dolnej granicy wybuchowości,
- 2) w suszarkach — 70% dolnej granicy wybuchowości.

4. Wyposażenie elektryczne urządzeń wymienionych w ust. 3 łącznie z silnikami powinno być wykonane jako przeciwybuchowe.

5. Urządzenia ogrzewcze suszarek powinny być wykonane w sposób uniemożliwiający spowodowanie wybuchu lub pożaru.

6. Wszystkie urządzenia służące do malowania, suszenia i przygotowywania wyrobów lakierowych, mające wpływ na zagrożenie wybuchowe lub pożarowe, powinny posiadać:

- 1) dokumentację z opisem warunków eksploatacji,
- 2) tabliczkę zawierającą:
  - pełną nazwę wytwórcy,
  - rok budowy,
  - typ urządzenia i numer fabryczny,
  - wartości znamionowe,
  - krótką charakterystykę.

§ 5. 1. Aparatura lakiernicza pracująca pod ciśnieniem powinna być wyposażona w sprawne manometry i zawory bezpieczeństwa. Zawory bezpieczeństwa powinny być nastawione na określone ciśnienie i zaplombowane.

2. Używanie do prac lakierniczych sprężonych gazów palnych i tlenu jest niedozwolone.

§ 6. 1. Przechowywanie i przygotowywanie wyrobów lakierowych stanowiących zapas dobowego zużycia może odbywać się w oddzielnych pomieszczeniach, przeznaczonych wyłącznie bądź do przechowywania, bądź do przygotowywania takich wyrobów i odpowiadających przepisom § 3 ust. 1.

2. Jeżeli zapas wyrobów lakierowych nie przekracza 500 kg na jedną zmianę, przechowywanie i przygotowywanie tych wyrobów może odbywać się w jednym wspólnym pomieszczeniu.

3. Mieszanie i rozcieńczanie wyrobów lakierowych powinno odbywać się w szczelnie zamkniętych naczyniach-mieszalnikach, zabezpieczonych przed możliwością iskrzenia i gromadzenia się elektryczności statycznej.

4. Wyroby lakierowe oraz rozpuszczalniki i rozcieńczalniki mogą być przechowywane i transportowane tylko w naczyniach niepalnych, nie tłuących się oraz szczelnie zamkniętych.

5. Na stanowiskach pracy można przechowywać wyroby lakierowe oraz rozpuszczalniki i rozcieńczalniki tylko w ilościach niezbędnych do zapewnienia ciągłości procesu produkcyjnego jednej zmiany, w naczyniach szczelnie zamkniętych i ustawionych w odległości co najmniej 1 m od źródła wydzielania ciepła.

6. Na opakowaniu wyrobów lakierowych oraz rozpuszczalników i rozcieńczalników ważących więcej niż 5 kg powinny znajdować się symbol wyrobu, nazwa zawartości, nazwa wytwórcy oraz temperatura zapłonu kompozycji rozpuszczalników użytych do danego wyrobu lakierowego.

§ 7. 1. W pomieszczeniach lakierni dopuszcza się stosowanie środków transportu ciągłego lub wózków pod warunkiem wykonania ich i utrzymywania w stanie uniemożliwiającym iskrzenie i nagrzewanie łożysk powyżej temperatury dopuszczalnej w danych kategoriach niebezpieczeństwa pożarowego lub wybuchowego pomieszczeń.

2. Dopuszcza się zainstalowanie w kabinach natryskowych elektrycznych urządzeń podnośnikowych lub przenośnikowych pod warunkiem przeciwwybuchowego ich wykonania.

§ 8. 1. W pomieszczeniach lakierni zabronione jest przechowywanie zbędnych materiałów palnych i przedmiotów zbędnych do prac malarskich.

2. We wszystkich pomieszczeniach, w których są używane lub przechowywane wyroby lakierowe, rozpuszczalniki albo rozcieńczalniki, zabrania się stosowania ognia otwartego, palenia tytoniu i używania narzędzi powodujących iskrzenie.

3. Czyściwo należy przechowywać w specjalnych metalowych pojemnikach, szczelnie zamkniętych i ustawionych na zewnątrz pomieszczeń lakierni, przy czym czyściwo zużyte należy przechowywać oddzielnie i co najmniej raz

dziennie usuwać poza teren lakierni na miejsce do tego przystosowane.

4. Puste naczynia po wyrobach lakierowych należy przechowywać poza terenem lakierni w miejscu specjalnie na ten cel przeznaczonym.

§ 9. 1. Przed rozpoczęciem prac malarskich (przy systemie zmianowym — przed każdą zmianą) wszystkie pomieszczenia powinny być należycie przewietrzone przez uruchomienie urządzeń wentylacyjnych.

2. W razie przerwy w działaniu urządzeń wentylacyjnych należy natychmiast przerwać wszystkie czynności malarskie oraz ogrzewanie suszarek.

§ 10. 1. Po zakończeniu prac malarskich wszystkie naczynia z podręcznym zapasem wyrobów lakierowych należy szczelnie zakryć i przenieść do pomieszczenia przeznaczonego do przechowywania wyrobów lakierowych.

2. Wanny lakiernicze oraz inne pojemniki należy po zakończeniu pracy zabezpieczyć przed parowaniem rozpuszczalników lub rozcieńczalników przez szczelne zakrycie otworów pokrywami, przetłoczenie lakierów do zbiorników zasilania lub w inny podobny sposób.

§ 11. 1. Oczyszczanie kabin natryskowych, przewodów wentylacji wyciągowej oraz innych urządzeń i miejsc narażonych na osadzanie się cząstek wyrobów lakierowych powinno odbywać się co najmniej raz na dwa tygodnie z zachowaniem wszelkich środków ostrożności i przy użyciu narzędzi nie powodujących iskrzenia.

2. Naprawy oraz remonty instalacji i urządzeń, dokonywane przy użyciu ognia i narzędzi powodujących iskrzenie, można przeprowadzać tylko po uprzednim usunięciu z pomieszczeń wyrobów lakierowych, rozpuszczalników i rozcieńczalników, po dokładnym oczyszczeniu pomieszczeń i urządzeń z pozostałości wyrobów lakierowych i osadów oraz po dokładnym przewietrzeniu pomieszczeń.

3. Sprawdzanie działania urządzeń lakierniczych, manometrów i zaworów bezpieczeństwa przy urządzeniach pracujących pod ciśnieniem oraz dokonywanie przeglądów i prac konserwatorskich instalacji i urządzeń elektrycznych, ogrzewniczych, transportowych i wentylacyjnych powinno odbywać się co najmniej raz na tydzień.

§ 12. Pomieszczenia lakierni powinny być wyposażone w sprzęt i środki gaśnicze.

§ 13. Traci moc rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 23 maja 1953 r. w sprawie zabezpieczenia przeciwpożarowego w malarniach-lakierniach oraz w składach farb i lakierów (Dz. U. Nr 32, poz. 130).

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 19 października 1966 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *M. Moczur*

243

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 12 września 1966 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie wykonywania obowiązku meldunkowego oraz prowadzenia ewidencji ludności.

Na podstawie art. 22 ustawy z dnia 14 lipca 1961 r. o ewidencji i kontroli ruchu ludności (Dz. U. z 1961 r. Nr 33, poz. 164 i z 1963 r. Nr 15 poz. 77) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 listopada 1961 r. w sprawie wykonywania obowiązku meldunkowego oraz prowadzenia ewidencji ludności (Dz. U. z 1961 r. Nr 56, poz. 313 i z 1963 r. Nr 32, poz. 180) wprowadza się następujące zmiany: